Ч. 279 Второк 15 (27) грудня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ — 45
Поодиноке число 3 кр.

## Вісти політичні.

*(До ситуациї. — Нова ера на Креті. — Результат межинародної конференциї против анархістів. — Драйфус без кінця. — Хіньский цїсар а Манджури.)*

Оба парляменти, австрийский і угорский, лишили на сьвята досить неясну ситуацию а серед партий політичних, як в одній так і в другій половині нашої держави кипить і бурить ся; найзамітнїйше же то, що як-раз в партиях опозицийних віє найбільше розладом. Против нїмецко. партиї людової головно против пос. Штайнвендера піднесла ся сильна опозиция, котра старає ся всїма силами наклонити єго, аби ішов рука в руку з Шенерером. На зборах в Віллях, де промавляв також і пос. Штайнвендер, прийшло до великої бучі а Штайнвендер заявив, що зложить мандат і більше его не прийме, скоро на зборах виборцїв, (котрі відбудуть ся мабуть в січни) значна більшість виборцїв не виступить против тої аґітациї, яку завели против него головно нїмецкі радикали. — Здає ся, що і в так званім полуднево-славяньскім клюбі бурить ся. Клюб сей єсть невдоволений з дотеперішного становища правительства супротив него і може бути, що бодай якась часть з него схоче перейти в опозицию.

У Відни відбули ся в четвер збори мужів довіря нїмецкої партиї людової з цїлої долїшної Австриї. На зборах були переважно бурмістри і війти а також явили ся посли на сойм і до Ради державної з тої партиї. Предметом наради було, яке становище заняти супротив славяньскої аґітациї і грозячої ческої повени. Ухвалено резолюцию, виказуючу обурене з тої причини, що правительство не хотїло предложити до санкциї проект закона ухвалений долїшно-австрийским соймом, постановляючий, що язиком викладовим в долїшно-австрийских школах має бути язик нїмецкий. Вибрано також комітет екзекутивний, котрий в порозуміню з як найширшими кругами населеня має установити осередок національної роботи в напрямі оборони від славяньскої аґітациї.

На Угорщинї, де, як звістно, завела ся завзята борба партийна, настала така ситуация, що нема надії, щоби она поправила ся по сьвятах. Бар. Банфі підчас свого побуту у Відни здавав рапорт Цїсареви, котрий ще перед своїм виїздом до Вальзе до своєї доньки, Архікн. Валериї хотїв знати, яка єсть на Угорщинї ситуация парляментарна і позапарляментарна.

В парляментарних кругах говорять, що цїсарске розпоряджене в справі провізориї угодової і буджетової появить ся аж при самім кінци року.

В ческих соймових кругах викликує загальну цїкавість, хто стане наслїдником заступника ческого маршалка краєвого, Ліпперта, котрий подав ся до димісиї. Говорено зпершу, що мав ним стати якийсь найстарший член нїмецкої партиї поступової; але той не хотїв приняти сего становища, поликуючись на то, що не уміє по чески. Кажуть тепер, що має ним стати посол на сойм др. Верунский.

Нова ера на Креті зазначила ся вже на самім єї початку тим, що християни напали в Канеї на мості на кількох магометан і побили їх. Виновників зараз арештовано і засуджено на рік вязниці. — Новий ґенеральний комісар на Креті, кн. Юрий, одержав дуже сердечні листи з ґратуляциями від королевої Вікториї, від короля Гумберта і президента французскої републики Фора. — Після інформациї Pol. Corr. неправдивою єсть вість, будьто би Порта наміряла установити при ґенеральнім комісари Крети, кн. Юрию, щось в роді політичної репрезентациї. Противно, правительство турецке зі взгляду на то, що запротестувало формально против іменованя князя, не буде удержувати з ним нїяких офіцияльних зносин.

З Берна швайцарского доносять: Мимо проголошеної тайности ухвал конференциї в справі анархістів, довідують ся тут, що ухвали ті стрітили велику трудність, позаяк не можна було винайти відповідної формулки, на котру би всї правительства згодили ся. Як зачувати, конференция мала постановити, що анархістичних злочинцїв треба трактувати на рівні зі звичайними злочинцями. Тому однакож противлять ся Анґлїя і Швайцария.

Як довго ще буде морочити Францию а з нею і цїлу Европу справа Драйфуса, годі знати, бо правительство французке старає ся всякими способами удержати тайну сеї справи, котрої розкрите, як знову тепер говорять, було би для Франциї дуже небезпечним. Times в кореспонденциї з Петербурга розкрила трохи ту тайну і наробила тим немало сензациї. Роз-

1)

## Нічна пригода Єфима Лукича.

*(З російского — А. Клюкина.)*

I.

Помимо того, що у вікна глядів ясний веселий раиок, Єфим Лукич Ґордеев, чоловік статочного вигляду і поважних лїт, обудив ся в незвичайно мрачнім і прикрім настрою.

Спустивши ноги на розстелений коло ліжка пестрий килимок і оперши ся обома руками о край постели, так тяжко і голосно дихав, що цїле его тучне тїло дрожало і колисало ся, як зле приладжений до місця паровий котел. На его лици товстім і зарослім густою темно-русою, вже трохи шпаковатою бородою, застиг вираз смертельної туги і здивованя, а напів отвертий рот і розсїяний погляд мутносїрих, ще не добре глядячих з просоня очий — висказували якесь неясне, але томляче питане. Такий вид мають люди, що лише що уникнули якоїсь страшної небезпечности, і ще не цїлком певні, що она минула. І справді погане чувство грозячого, але не постигшого его нещастя дрожало того рана в цїлім єстві Єфима Лукича і кілька хвиль по пробудженю держало его в своїй власти.

Однако поволи, окинувши кілька разів питаючим поглядом залиті раннім сьвітлом стіни спальні, і задержавши его на великім стїннім образі в ярко лискучій під сонїчним проміням ризі з тихо блимаючою перед ним лямпкою, він прийшов до себе і горячо три рази перехрестив ся.

— Ух, Господи, яка мука! — промовив голосно, начинаючи одівати ся і пригадуючи собі то, що єму лучило ся сеї ночи. — Ого так і не оглянеш ся а умреш як собака без покаяня і нікому буде закрити тобі очи.... Станеш на суд праведний у всїй своїй погани.... Задавить тебе і не икнеш, нїхто до рана і не дізнає ся.... Сплять як побиті, а може й чують та не відзивають ся!

Він сердито поглянув на стоячий на нічнім столику бронзовий дзвінок і став пригадувати, як вернувшись домів коло півночи, ляг у постїль і заснув глубоким, тяжким сном! Заснув, немов би упав в яку глубоку бездну і навіть чув приємне усипляюче колисане, немов би его хто разом з постелию спускав кудись в долину, осторожно і з любовію гойдаючи, так як дитину в колиснї. І нараз то приємне чувство змінило ся на чувство невисказаної тревоги і муки. Щось вхопило его за серце, перейшло томлячими судорогами по груди і підступило до самого горла, заперши віддих. Сон в одній хвили пропав.... В безмежнім страху, з дико витріщеними в нічну пітьму очима, підвів ся тодї Єфим Лукич і сїв на постели, не маючи сил нї крикнути, нї на ноги встати. А кругом тишина, мертва, за душу хватаюча, безнадїйна тишина.... Лише лямпка ледве замітно потріскує в переднім кутї осьвічуючи слабо ікону Божої матери. Судорожним рухом вхопив Єфим Лукич за дзвінок і той якось дико і жалібно задзвонив в тій безмежній тишинї. Нїхто не відозвав ся, нї звука, нї шелесту не було чути у відповідь на той розпучливий поклик. Секунди видавали ся годинами і коли в горлї немов би щось прорвало ся і воздух одержав доступ до легких, Єфим Лукич упав як сніп на подушки, цїлий мокрий від голодного поту і в одній хвили заспав тим новим глубоким сном, котрий рано мало що не забрав у него памяти о тім, що лучило ся.

— Кажуть, що то від тучности — роздумував він — від отовстїня.... Пити не треба.... А як нашому не пити? Иногдї і справи не зорудуєш не випивши....

Одївшись і умивши ся, він довго молив ся перед образом, бючи щиро поклони і голосно вимавляючи слова молитви, відтак поправив лямпку, надїв шапку і вийшов.

Як чоловік нежонатий і одинокий, Єфим Лукич проводив дома лиш ніч, цїлуж прочу часть доби присьвячував інтересам (він був доставцем при будовах); обідав і пив чай в гостинници. Туди він пішов і того рана.

Гостинниця „Византия“, що містила ся на розї двох великих торгових улиць, була здавна улюблена місцевим купецтвом і лиш мало торгових справ полагоджувало ся поза нею.

Піднявши ся по широких ступнях ґанку, минувши буфет і поздоровивши ся з хорошим кельнером, Єфим Лукич перейшов до їдальні. В таку ранну пору гостий було не богато. В кутї між вікнами за окремим столиком добачив Єфим Лукич свого давного приятеля і постійного товариша в питю чаю, такого самого старого паробка як і він і підійшов прямо до него.

ходить ся іменно о Росию, а справа така: Кілька літ тому назад Франция приступила до зміни системи пушок. Росия зажадала уділеня її тайни і плянів, але дістала на то відмовну відповідь. Казали її чекати три роки, а тогди обіцювали дати її нові пушки, але під условием що они будуть роблені у Франциї коштом 200 мілїонів франків. Росия не згод ла ся на то і розпочала тогди акцию через тайних аґентів в ґенеральнім штабі, щоби видобути плян пушок нової системи. В актах процесу Драйфуса суть отже докази, що Росия ділала потайком через тайних аґентів у Франциї і то есть причиною, що правительство не хоче допустити до оголошеня тих актів; можна би тогди вияснити цілу справу, але тим був би скомпромітований союзник Франциї і союз готов би розбити ся, а того Франция боїть ся.

Видавана в Шанґаю анґлійска ґазета „North China Herald“ пише: В Пекінї есть загальне переконане, що Манджури хотїли хінського цісаря Кванґ-су убити, а бодай усунути з престола. Єго наслїдником мав стати син князя Чінґа. Але їх налякало становище заграничних послів. Коли ще відтак з'явило ся войско для стереженя посольств в столици, уважали Манджури за відповідне полишити цісаря бодай на око на престолї. Манджурскі князї так боять ся загранициї, що скоро би лиш дипльоматичне тїло енерґічно виступило та ще й загрозило кількома воєнними кораблями, то молодий цісар прийшов би без сумніву знов до власти. Сама присутність лиш двіста вояків в столици зробила там велике враженє. О станї здоровля цісаря доносять анґлійські ґазети так: Здоровлє цісаря вже би єму дозваляло управляти дїяльно державою многі лїта; він умів борзо і добре зрозуміти навіть такі справи, котрі зазвичай далекі від него. Можна би ще по нїм сподївати ся великих річий, коли би він мав нагоду стануть на власних ногах. Але доки жиє тепер 64-лїтна цісарева-вдовиця, то ледви чи знайде ся для него така нагода. Льорд Берефорд, котрий в інтересї анґлійскої державм їздив по Хінї, говорив високим хінським мандаринам отверто, що їх край Европейці поділять між себе, скоро они не возьмуть ся рішучо переводити потрібні реформи.

# Новинки.

*Львів дня 26-го грудня 1898.*

— **В день скликаня сойму** т. є. 28 с. м. відбудуть ся богослуженя: о 9 год. рано в церкви сьв. Юра, а о 10-ій годинї в катедрі латиньскій. Торжественне отворене сойму о 11-ій перед полуднем. На порядку дневнім засїданя поставлено перше читане 94 справоздань краєвого видїлу. — Білети на І. засїдане сойму буде видавати канцелярия соймова (в будинку соймовім на І. поверсї) ві второк 27-го грудня межи годинами 11 а 12 в полуднє, а на слїдуючі засїданя від 6 до 7 год. вечером день перед засїданем.

— **З станиславівскої епархії.** До духовної семинарії приняті: Мих. Городиский, Лука Іванців, Ник. Бутковский і Мих. Николин на III. рік богословія, Йос. Мизь на II. рік, а Клим Клебер одержав цертифікат для слуханя викладів в львівскім унїверситетї.

— **Відслонене памятника Мицкевича** в Варшаві відбуло ся в суботу о 10-ій годині рано при великім здвизї публики. Відслонене відбуло ся цїлком тихо і обмежило ся лише до відограня орхестрою двох Монюшківских пісень і посьвященя памятника, бо россійске правительство заборонило промовляти Генр. Сенкевичеви, звістному польскому писателеви. Та заборона викликала серед цїлої польскої суспільности справедливе обурене; мимо того торжество відбуло ся поважно і не прийшло ні до яких заколотів. — Всї часописи підносять обставину, що не було ще на сьвітї такого чудовища, щоби який памятник відслонювано в такий спосіб, тихо і без ніяких промов, як отсе зарядили російскі власти в Варшаві.

— **З Журавна** пишуть: Руска читальня в Журавні обійшла ювілей цісарский дня 2-го с. м. в одній з саль шкільних при численнім зборі членів і народу. Управитель школи п. Підгородецкий мав відчит о цісарскім ювілею, підніс значінє конституциї даної Монархом і вказав, як з неї по-при инші народи повинні користати і Русини. Потім по трикратнім оклику в честь Монарха-ювілата зібрані відспівали кілька руских пісень, а вкінци на внесене п. Підгородецкого зробили складку на маючу заснувати ся ювілейну руску Бурсу реміснично-промислову у Львові.

— **Загальні збори** членів товариства філїя „Просьвіти“ в Бродах відбудуть ся в середу 16 (28) грудня с. р. з слїдуючою проґрамою: 1) о годинї 9-ій рано богослужене за покійних членів; — 2) о 10$^1/_2$ відкрите зборів в комнатах „Рускої Бесїди“ в Бродах і справоздане видїлу; — 3) відчит про значінє Котляревского; — 4) квестиї економічні; — 5) внесеня членів; — 6) вибір нового видїлу. — До численної участи запрошує видїл всїх Вп. членів і прихильників Товариства.

— **Темнота народу.** В селї Шипіт коло Селетина на Буковинї закрав ся в ночи якийсь невислїджений злодїй до гр. прав. церкви і забрав з чаші сьв. Дари та кусень олов'яного хреста. Гроший ані цїнних річий не рушав, що вказує, що сьвятотатство сповнено для якихсь чарів. Темні Гуцули вірять, що рушниця набита частицею сьв. Дарів і сьвяченим оловом мусить добре стріляти, котрий би не знати яка була лиха.

— **Гуси зрадили.** Акцизовий стражник Данилович на Янївскій рогатцї у Львові спостеріг оногди, як якийсь чоловік рано хотів з мішком на плечах перелїзти через зелїзнчий паркан. Вже мало-що не дістав ся на другу сторону, коли в тій хвили вилетїли єму з мішка дві гуски і зачали ґеґати. Тодї доперва побачив злодїй стражника, кинув мішок і утїк. Показало ся, що в мішку були ще два чорні индики, котрі злодїй украв, але не дочекав з'їсти.

— **Наслїдки неосторожности.** На ставі в Глинянах ховзало ся перед кількома днями двох хлопців на дуже тонкім ледї. Нараз лїд заломив ся і оба попадали у воду. Видїло то кількох людий з берега, але крім крику, не спішили хлопцям з помочию. На щастє переходив туди фризиєрский помічник Ляйдер і видячи нещастє, розібрав ся та з нараженем власного житя скочив у воду. При помочи драбини витягнув аматорів і зимової купелї, котрих по довшім часї удалось привернути до житя.

— **Столїтні старці в Росиї.** Переведений минувшого року загальний спис населеня в російскім царстві виказав, що в Росиї доходить дуже значне число людий до пізної старости. Іменно в кождій ґубернії—як пише „Кієвлянін“—найшло ся около 400 осіб, числячих звиж 100 лїт, суть навіть старці, котрі прожили півтора сотки лїт. Тепер до всїх тих осіб розсилають ся квестионарі, обіймаючі ряд питань що-до условій їх житя, способу віджилювання, рода занятя і т. ин річий, котрі могли вплинути на таку незвичайну довговічність.

---

— Ілїї Андреїчеви доброго здоровля!

— Здорові, Єфиме Лукичу — відозвав ся приятель, мужчина худий, довголиций, з рідонькою „козячою“ бородкою і ясними, розумними очима. — Сїдай. Гей, Петре, подай-но склянку.

Кельнер подав чисту склянку з підставкою і махнувши серветкою відійшов на бік.

— Що чувати? — спитав Ілія Андреїч наливаючи Гордееву чай. — Ти нинї трохи запізнив ся

— Правда — згодив ся Єфим Лукич. — Міг і зовсїм не прийти. Ось послухай, яка сторія.

І він розповів єму свою пригоду.

Товариш значучо покивав головою і промовив тоном нерішучим:

— Ти би попробовав удати ся до докторів.

— Ну ще чого! — відпекував ся Єфим Лукич. — Яка з них користь? Будуть тобі завертати голову всякими дурницями, того, скажуть, не їдж, того не пий, а конець все однакий. Я з роду не лїчив ся, та й не в тім дїло. Я цїлком не тим журю ся. Нема коло тебе в таку хвилю рідного, відданого тобі чоловіка, ось біда... Нікому води подати, за сьвященем побігти нікому, на случай чого... Один як палець серед ночи задусиш ся... Ось, що у мене на думці. Може котрого із свояків взяти до себе, все не буду сам...

Ілія Андреїч здивовано підняв брови.

— Якаж поміч тобі із свояків?

— А що?

— Хибаж лиш ти один не знаєш, що они ждуть не діждуть ся твого кінця?

— Що ти говориш Ілїє Андреїчу?! — сплеснув руками Єфим Лукич.

— Правду кажу... Сам чув на власні уши... Они знають і о твоїй слабости і о нїй між ними була бесїда, лише що я тодї не зрозумів того гаразд... Нї, брате, і з голови вибий собі їх... Які они тобі свояки, який ти їм дядько? Не дядько а мішок з грішми... Они й ждуть на ту хвилю, коли той мішок трісне, а гроші посиплють ся в їх пригорщі. І як ти о тім нїчого не знаєш, аж дивно...

— Та звідкиж я мав то знати? — відповів Єфим Лукич приголомшений. Ось ти сказав, то й знаю. А то, бачу, хлопці вічливі, в бесїдї не противлять ся, не забувають пожелати на імянини, ото свояки як свояки... А тут ось які річи виходять...

— Перші в містї збиточники — сердито продовжав Ілія Андреїч. — Хибаж ти і того не бачив, як они розбивають ся на вельосипедах в анґлійских курткахі ярмурках?

— То бачив, не відпираю ся; лише великого лиха в тім не находив. Чи мало-то народу тепер тим займає ся!

— Займають ся, але не так як они. Им мало самої їзди, треба ще й людий калїчити... Записані у всїх інспектурах полїцийних, знані у всїх гостинницях... Оногди одному пенсионованому капітанови, що запив ся, вимазали муштардою лисину, а в рот уткнули десятирублївку... Тому що то не перший раз було, стерпів, бо й заплатили, але дивитись на то прикро... А гроші на такі збитки звідки беруть ся? На вексли зичать. А чим будуть платити? Дядьковою спадщиною.

— Ну, то нї, не бути тому! — грюкнув своїм тяжким кулаком по столї Єфим Лукич, почервонївши з гнїву. — Не бути!

— А ти ще більше серди ся. Они й говорять: „шия у старого робить ся все коротша і коротша“.

Єфим Лукич дрогнув і повів рукою по шиї.

— І правду кажуть, поганці! — з розпукою вирвалось єму. — Лише спадщини по мнї не побачать як своїх уший! В гробі не улежу спокійно, коли їм хоч копійка дістане ся... Коби лиш вспів зробити завіщане... І знов річ, куди дїти капітал?

— Чи мало куди? На монастирі, на притулки, на шпиталї, всюди радо приймуть.

— Знаю, що приймуть, але всюди і без моїх досить гроший, їх не здивуєш...

— А ти хочеш кого здивувати?

— Не здивувати, але щоби був слїд по моїй спадщинї... Щоби она принесла щастє...

— Ну так, отже я лиш для приміру згадав о монастири — поспішно відповів Ілія Андреїч. — Розумія ся, ти лїпше о тім знаєш... Думай, як лїпше... Завіщанє написати не довго треває. А що до твої недуги та вірного чоловіка, котрий би в ту хвилю був при тобі—то один вихід: треба женити ся Єфиме Лукичу....

Коли би Єфим Лукич учув, що его своякии перші збиточники в містї перемінили ся нагле в найпримірнїйших молодців, то та вість менше вразилаб его, як несподіване заключене приятеля. Він цїлим своїм тяжким тїлом відкинув ся на поруче крісла і дивив ся ошалїлими очима на Ілїю Андреїча.

— Чи не загадав ти сьміяти ся з мене?— відозвав ся невдоволено, ледве дихаючи і цїлий червоний як рак. — Що ти сказав!

Але Ілія Андреїч цїлком не змішав ся тим.

— Навіть на ум менї не приходило сьміяти ся. Який з мене сьміховалець. А про женитьбу говорю тобі правду... Який чоловік близший і вірнїйший від жінки? Сам розсуди!

— Але, слухай, мої лїта... Та з мене й кури сьміялись би.

— І то неправда. По перше, лїта як лїта, женять ся і старші від тебе, а по друге, кому охота сьміяти ся, нехай сьміє ся, а ти роби

— **Воскрес.** Недавно помер у Львові один старий кавалер. Донесено о тім до погребового заведеня і вислані під вказаною їм адресою погребові послугачі застали дійстно чоловіка лежачого на ліжку. Уставили катафальок, ліхтарі зі сьвічками, домовину і тілько треба було ще в ню помершого вложити. Коли діткнулись лежачого, він нараз зірвав ся і усів на ліжку. Мов громом ражені попадали настрашені послугачі на землю, а воскресший пірвав сьвічку і зачав нею немилосердно окладати гостий. Зайшла тут одна тілько, мала похибка. замість на другий, зайшли караванярі на перший поверх.

— **Велика експльозия пороху** лучила ся в хіньскім таборі під Ганґ-чау. На просторони одної англійскої милї квадратової всї доми збурені. Понад сто хіньских вояків погибло. З Европейців нїхто не згинув. Значно ушкоджені також будинки француской і американьскої місиї.

— **Померли:** о. Андрій Воляньский, совітник митрополичої консисториї, чортківский заступник декана, парох в Білій, в 67-ім роцї житя, а 44-ім сьвященьства; — Людмила з Матковских Савула, жена о. Теод. Савули, пароха в Дмитровичах, дня 21 с. м. в 45-ім роцї житя.

## Телеграми.

**Віденъ** 26 грудня. Після Sonn- und Montags Ztg. оповістить віденьска ґазета урядова в суботу розпорядженє цїсарске видане на основі §. 14 а уповажняюче правительство до чвертьрічної провізориї буджетової, до піврічної провізориї угодової і до продовженя на пів року дотеперішної квоти наспільні видатки.

**Будапешт** 26 грудня. Посол Гораньский визвав президента мінїстрів бар. Банфі'го на поединок.

**Будапешт** 26 грудня. Поїзд особовий, що виїхав вчера вечером з Відня, наїхав коло стациї Найгайзель на поїзд особовий. Пять возів зовсім розбило ся. Двох подорожних поранило тяжко а 13 легко. Дижурного урядника і обох машинїстів всейчас засуспендовано.

**Цетинє** 26 грудня. Правительство постановило відкликати чорногорских вояків, котрі мали війти в склад межинародної жандармериї на Креті.

**Канеа** 26 грудня. З причини виїзду адміралів відбув ся вчера пращальний пир, на котрий були запрошені крім офіцирів також і консулї. Адмірал Поатіє тоастував в честь грецкого короля і его родини, кн. Юрия та в честь італїяньского адмірала Каневаро.

**Петербург** 26 грудня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить, що з причини видалюваня з Нїмеччини росийских підданих, правительство росийске задумує поступати так само з нїмецкими підданими, котрі в Росиї не лиш заробляють на хлїб, але й наживають великих гроший.

## Надіслане.



## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

**Відходять до**

| | Поспішні | | | Особові | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 8·35 | 2·50 | 10·40 | 4·10 | 8·50 | 6·40 | — |
| Підволочиск | — | 1·55 | 6·— | — | 9·35 | 11·— | — |
| Підвол. з Підз. | 6·15 | 2·08 | — | — | 9·53 | 11·27 | — |
| Іцкан | 6·05 | 2·40 | — | 10·05 | — | 6·30 | 10·55 |
| Ярослава | — | — | — | 4·55 | — | — | — |
| Белзця | — | — | — | 9·55 | 7·10 | — | — |
| Тернополя | — | — | — | — | 6·55 | — | — |
| Скольього | — | — | — | — | 9·15 | — | — |
| Стрия, Хирова | — | — | — | — | — | — | 3·00 |
| Лавочного | — | — | — | 5·20 | — | — | 7·00 |
| Янова | — | — | — | 8·45 | — | 7·44 | — |

**Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Краковi 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.**

**Приходять з**

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 1·30 | 5·10 | 8·45 | 9·05 | 6·10 | 9·10 | — |
| Підволочиск | 2·30 | 9·55 | — | — | — | 3·30 | 5·25 |
| Підвол. з Підз. | 2·15 | 9·39 | — | — | — | 3·04 | 5·— |
| Іцкан | 9·45 | 1·50 | — | — | 6·45 | 5·40 | 10·35 |
| Тернополя | — | — | — | 7·50 | — | — | — |
| Белзця | — | — | — | 7·55 | 5·55 | — | — |
| Ярослава | — | — | — | 10·45 | — | — | — |
| Гребенова Скольього і Стрия | — | — | — | — | 1·40[1] | — | — |
| Лавочного | — | — | — | — | 8·05 | — | 10·30 |
| Стрия, Калуша | — | — | — | 12·15 | — | — | — |
| Янова | — | — | — | 7·40 | 1·01 | — | — |

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

своє. Само собою розуміє ся, що треба брати жінку не з купців. Тут не жди прихильности, там торгове дїло, держить ся купном-продажию. А пошукай таку, щоби чула.... Сироту яку небудь бідненьку або вдову з дїтьми. Не бери молодої, як боїш ся сьміховальців. От бачиш і спадщину буде кому лишати.

Єфим Лукич напів пересьвідчений, потер собі заклопотаний лисину.

О тім треба буде подумати — сказав вітхаючи і поглянувши на годинник додав: спасибі за угощенє, пора до роботи.

І оба приятелї підняли ся із своїх місць.

II.

Цїлий той день Єфим Лукич як в кітлї кипів, тілько було ріжних клопотів. Пообідав на борзї і як небудь, а до вечера полагодив славний інтерес; запили добрий могорич і коли вкінци рушив він до дому, в голові у него порядно шуміло не гірш вчерашного. Вечер був темпий і неприємний, прохожих було мало і Єфим Лукич не непокоєний цїкавими поглядами, плів ся крок за кроком, тяжко сопучи і легко качаючи ся з одного боку на другий. Але хоч як шуміло ему в голові, той шум не міг цїлком заглушити в нїм сьвідомости близькоі ночи і звязаних з нею страхів. І рапїшна розмова з приятелем пригадувалась, правда, лиш дещо і безладно. Своячки і женитьба, „анґлійскі“ куртки і вельосипед, капітан, обмазаний муштардою і монастирі, завіщане і бідна сирота не з купецкого стану — всьо то змішало ся в якусь саламаху і всьо покривав собою, як чорною тїнию, привид тої невідомої сили, котра, ось-ось схопить его за серце і за горло та кілька секунд буде держати між житем а смертию, а може бути і цїлком задавить в нїмім півсьвітлї при слабім блиманю лямпки. І в міру того, як ожидане того страшного часу все глубше і глубше вкорінювало ся в его душу, хміль покидав его голову. Вдивлюючи ся в темноту хмарної ночи, він стрепенув ся і приспішив кроку. Єму на зустріч скоро приближало ся якесь маленьке, легоньке єство. Єфим Лукич уступив ся, щоби своєю величезною статию не зачіпити і не потрутити его, але на своє зачудоване замітив, що то єство іде простїсїнько до него і благаючий женьский голос скоро, задихуючись говорить:

— Слухайте, проведіть мене!

Єфим Лукич задержав ся як вкопаний. На него з блїдого личка, овиненого хустиною глядїли великі, наповнені сльозами і страхом очи. Маленьке єство боязько оглядаючись, готово вже кинути ся в сторону, але Єфим Лукич загородив єму дорогу і добродушно розсьміяв ся:

— Ах, дитинко, тебе провести? Позволь.... Деж ти живеш? Показуй....

Незнакома мовчки пішла наперед і Єфим Лукич ступав за него. Звернувши за ріг, она повела его на самий конець вузкої і темної улички, що кінчила ся парканом. Коло воріт маленького, деревляного дому з поверхом она задержала ся і ледве чутно промовила:

— Тут.

Они увійшли в сїни і по скриплячих сходах піднялись на поверх. До ушій Єфима Лукича долетїв чийсь сьміх.

Незнакома отворила двері і скоро вбігла до темної комнати. Єфим Лукич запалив сїрник і зігнувши ся в трое, щоби не ударити ся головою о низький одвірок переступив поріг і припер за собою двері. В комнатї не було видко нїчогісїнько, лиш одиноке віконце білявим чотирокутником відбивало ся в темнотї. Він черкнув другий сїрник і на хвилю осьвітив убогу обставу. Ліжко, стіл, покритий серветою, три крісла, в переднім кутї образ в ризї, а на стїнї якісь юбки і старі одяги. Сїрник догорів, заки він ще вспів всьо то розглянути. Тодї він засьвітив стоячу на столї в мідянім ліхтари сьвічку.

Незнакома стояла посеред комнати з безпомічно опущеними коло туловища худенькими руками. Великі карі очи, хороші, але сумні, дивили ся на гостя з нїмим питанєм, блїді губи поводило судорожно.

— Ну ось, маленька, я й провів тебе — жартобливо, але з відтїнком співчутя обернув ся до неї Єфим Лукич. — Тепер, що прикажеш? Іти до дому?

— О, нї! я.... я не знаю — пролепетала она і нараз відійшовши в кут і закривши лице обома руками, заридала тихо і придавлено, як ридають люди, що не сьміють говорити о своїй бідї.

Єфим Лукич відкашельнувши присїв на крісло і дав їй виплакати ся. Лишити єї саму в такім положеню він не відважив ся. Коли єї плач став трохи втихати і перейшов в слабі, безслезні хлипаня, він встав, підійшов до неї, взяв єї з вітцївскою любовю за руку і сказав:

— Ну, буде вже того.... Сядь, та розповіджь о своїй бідї. Не бій ся, я також маю серце, а не камінь. Сядь, побесїдуємо.

Він посадив єї коло стола а сам сїв на против.

— Скажи насамперед як тебе звуть?

— Софія — прошептала дївчина, дивлячи ся запухлими від сльоз очима кудись на бік.

— Так, Софія, а по вітци?

— Николаївна.

— Дуже добре, Софіє Николаївна.... Будь сьмілїйша; видиш, ми до всього доберемо ся і якось зарадимо твоїй бідї.

**(Дальше буде).**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).